

27. Nov. 1972

FAKTA

Dato:

27. Nov. 1972

Sidetæl:

Notes 72 bd 5 s. 75-83

hæner undertrykkelser af den man-
-neskelige ind.
Det er kunstens opgave og store
ansvar i dag at holde den
menneskelige værdighed i live og
det kan alene gøres ved igen
at finde fortællere i hverdagen
i kunstværkerne og i de
fælle og færdige fortællinger
de har ~~er~~ været og stadig
er, opstået for.

Paris

27-11-72.

7 morges var jeg lige ved
at møde (en balletter - som jeg
kender det) nogle "fundne lille-
-der" fra Sunday Times, altså
sammenhængende billeder som
ikke var dem og uden at gøre
anden ved dem - det var så lille-
-lige som det kunne være,
men jeg. Senere på dagen kom
jeg så til at betragte en "R+B"
som jeg havde for nogle måneder
siden den stod ved siden af en
Postkort mon tage og med et
synes jeg at den "R+B" var
mere virkelig, end end nogle
Postkort mon tage og mine "fundne
billeder" fra Sunday Times.
Jeg den for en dag, inden for fortællere
af nogle få timer Slings

Jeg altså du det ene udbrud punkt til
Peder an det.

Hvordan kan det lade sig gøre?

Det kan det altså - og der er
ingen grund til at gøre shilling
til hvorvidt det er rigtig eller
forkert, men under alle omstændig-
heder må det være udtrykt for
en konflikt.

Tilføjet med Sunday Times
Post man kunne se i et vist
dommende udtryk for den illusion
at ved at gøre sådanne billeder
for virkeligheden og ved at bruge
dem som de er sætter jeg
mig ud over mabnets konvention-
er. Ja jeg bilder mig ind at
jeg går hen om givende bevægelse
uden om kunsten - uden dog
helt at slippe den.

Så står jeg i tilfældet "R+B"
over for noget der er meget be-
-stir af former og geometriske
former og synes at det er
meget mere virkeligt - nærværende.
Måske er denne bevægelse uden-
-om kunsten som jeg bilder
mig ind at foretage med Post-
-kortene og Sunday Times billedene
fuldst. Måske er det alene

Kunsten på vil? Presset af Jendansen
i den aktuelle kunsthistorie
der jo faktisk især på et kunst
er noget lidt præcis på den
omgængende bevægelse for at gøre
mig i som blev med tiden -
der i lyse.

Hvorfor er det nødvendigt for
mig? Vel ~~er~~ det selvfølgelig
med sig af min usikkerhed og
den ~~der~~ deraf følgende underkæn-
delse af hvem jeg egentlig selv
er.

Spørgsmålet er så hvor er jeg
mest til stede selv? Og det "R+B"
billedet eller i Postkort mon tykke?
Egentlig er jeg vel til stede begge
steder både "R+B" og Postkortene
er udtrykt for noget af mig.

Men - jeg har gennem læsning af et
~~Postkort~~ Postkort mon tykke domi-
nans af ideer kom med udtryk for
tiden, som forsvandt alle mine
lidligere arbejder af den art.

På den anden side kom det
jo heller ikke noget at "R+B"
har fortællings linier udtryk
i Ad Reinholdt - Ryman og
Buren, så på sin vis er begge
yderpunkterne udtrykt for det
samme og det ene altså ikke

rig ligge end det andet.
Konfliktten der opstår i de danske
-de via funktion om at jo stærk
vælgte mellem eet af disse to
ydre punkter. Du de jo viser sig
at var udgivet for som me
fandens i mig til at lade mig
på virke side fra er der jo ikke
nogen grund til at vælge den
delt ene frem for det andet.
Man - Konfliktten opstår måske
også af at i det ene til fælde
"P+B" drejer det sig udelukk-
-kende om kunsten og i det
andet ~~for~~ her repræsenteret ved
Posthøst man begynder om kunsten
og virksomheden - Kunsten som
den del af virksomheden -
man ikke af det er den problem
-stilling man skal se på?
Jo har gennem flere år hørdet
at hvis kunsten ikke var et
specifikt område som ikke
kunne erstattes ved nogen andre
områder var den overflødig.
Gad det her stå i mod sagt.
Svag heden ved den på stand
var for mig at jo ikke kunne
definere begrebet kunst som det
med en følelse af at dette

specifikke ved kunsten udelukkende
den fra den øvrige tilværelse.
Denne følelse tror jeg udelukkende
er helt præget af en personlig
konflikt.

Det er at kunsten er et særligt
område til tro og for sig selv.
mig på samme tid fordi det
er netop repræsentation. Min helt
subjektive situation.

Indtælling har jeg vel nok en
vis social-mæssig endda poli-
tisk fjernt bevidsthed, men
helt i midlet bør der være en
social og politisk. Da til dens færdig
denn kræver at man er såvel
social som politisk bevidst for
man derved som i høj grad ved
at opdag at man nærmest er
der med sig selv - og det af den
~~art~~ og at det er næsten
skæmmet af at beskæftige sig
med kunsten i den mindste
som kunsten.

Men - kunsten impressioner mig
nu kun som kunsten og den
-ne beskæftigelse er som sagt
i dag ~~en~~ af meget specielle
og isolerede forhold.

Men - jeg sidder jo også her i
Paris og beskæftiger mig med
kunsten dels for dens egen skyld

og dels for min egen skyld
og andre bevoeg grunde har jeg
i vinkel heden ikke. Jeg har ingen
sociale eller politiske samfunds-
-mæssige eller moralske bevoeg-
-grunde til at beskæftige mig
med kunst de er helt egen-
-nem rent personlige helt led,
der rent private.
Dette kan nu baggrund af hele
dagens tendens for ikke andet
end for en tid at føle sig
rigtig skidt til pas - man er
sådan en rigtig køn meling
egoistisk individualist.
For at for den som i sig heds-
-mæssige i til pas heds fremmede
til at forsvinde frem maner
man så den illusion at man
er social og politisk, en gang
ved at forsvinde sig selv og
åbne døren på vid guld
for dagens tendens - for bogstave-
-lig lade sig selv begynde
af dem. Så klipper og klipper
man for billed blade og rekla-
-mer, man prøver med for og
postkort og for sig rigtig,
kors i vinkel heds man og en
rygen med kunst.
Hele den så kaldte dadaistiske

Side af mig har ikke været andet end en uendelig bekvæmhed af mig selv.

For - ja vil ikke indrømme overfor mig selv at jeg er et menneske som helt privat sidder der og roder med noget som den af vige verden hvortil har brug for eller indtrykker sig for at det passer mig aldeles inde mærket. Det må ikke passe mig - for man må ikke være sig selv inde - vær at man ejer jorden i omverden (hvod de fleste jo gør) uden at ville indrømme det) og ikke vil det gøre i det sødsvante og jelles onde spil. Selv følgelig er konse kvæsen jo så tydelig at man absolut ingen chance har for at vinde anden.

Det er her hvor jeg konfliktet i mig ligger i det at man ikke vil være sig selv bekendt. Valget står ikke mellem den ene eller anden måde at have kendt på, men om at ville være sig selv og ikke ville være sig selv. Når jeg tviler så

møgt op om virkelig heden om et
kunstværk skal findes og være i
virkelig heden er det jo udtryk
for den som man vil sige dette
ikke at ville indvise at
man og der for ens kunst ikke
er i den me virkelig heden men
alene i ens egen forberedelses-
-den. Når jo snakker om et
i den for heden kunst med virke-
-lig heden så er det jo udtryk
for ønsket om at virkelig heden
skal have sin tilhørs som kunst-
-værk eller kunst som virke-
-lig heden for først når dette
skal kunne man acceptere
virkelig heden for da var den
dig med en selv.

Men man ikke man skal prøve
på at forstå at ens virkelig-
-hed, der som udgør ens til-
-værelse er kunst hvor for
man ikke for sit eget vedkom-
-mende skal forstå hvad
man i mangel af bedre be-
-varelse kan hælde den anden
den ydre virkelighed med ens
egen personlige, ~~men~~ man skal
ikke forsøge at blande

dem, man erkende at de begge
er lige virkelige, man i liden ens
at de er så store, og kan eksister
side om side.

At ville gøre dem en anden, gøre
virkelig hed til kunst, til selve
kunsten er at ville præcisere sig
og se ud i styrelse med
og gælder de for hele verden.

Det er mere realistisk at skelne
mellom hvad der hører kunsten
til og hvad der hører verden
til end forgæves at forsøge
at blande dem.

~~~~~

Paris

30-11-72.

Er der nogen væsentlig for-  
-skel mellem min hvor man er  
smukt 53 og så ~~der~~ da man  
var barn f. eks i 12 års alde-  
-ren. På mange punkter er der  
forsk. det er klart, men når  
jeg f. eks sammenligner min  
nuværende så kaldte kunstneriske  
aktivitet med min barn doms  
tegnen, malen, skriven, spille duk-  
-ke teater, lege med filen frem i sø  
og hvad der eller kunne finde  
på at gøre dig mig så er der  
så mange ligheder punkter med  
min nuværende aktivitet at for-